

UIT DE LITERATUUR

Schweizerische Monatschrift für Zahnheilkunde, Mai 1930, No. 5.

Untersuchungen über die Wirkung der Sulforizinoleate auf Zahnbeläge und Zahnstein, von Walter Willi, Rorschach.

Het eerste deel van dit artikel is gewijd aan de opsomming der verschillende theorieën, die de laatste dertig jaar gepubliceerd zijn over de aetiologie, genese en bestrijding van het tandsteen. Ondanks de vele onderzoekingen en het vele, dat er over geschreven werd, loopen de meeningen nog zeer uiteen. Niettemin kan men zeggen volgens Willi, dat de auteurs het grootendeels eens zijn over de volgende punten:

1. Bij de gecompliceerde vorming van tandsteen vinden colloïd-chemische absorptieprocessen plaatst, waarbij de koolzuur van de lucht en micro-organisme een werkzaam aandeel hebben.
2. Tandsteen bevat een organische kern van bacteriën, spijsresten en epitheelplaatjes, die samengehouden en aan de tanden vastgekleefd worden door eiwitstoffen uit het speeksel, mucine etc. Deze organische kern wordt bij den een sneller, bij den ander langzamer op den duur geïncrusteerd door uit het speeksel afkomstige calciumzouten en aldus tot hard tandsteen.
3. Omdat aanslag en tandsteen dikwijls aanleiding kunnen geven tot caries en parodontosen, moeten zij onvoorwaardelijk verwijderd worden. Dit mag echter niet door zuren geschieden, daar deze ook de tandsubstantie aantasten.
Chemische middelen, die werkzaam zijn zonder de tanden en het slijmvlies te beschadigen, zijn tot nu toe niet bekend. Desinfecteerende middelen dient men te vermijden.
4. De verwijdering van tandsteen en aanslag moet daarom mechanisch gebeuren (zonder te slijpen) door middel van borstels en chemisch zooveel mogelijk neutrale pasta's.

5. Er moet naar middelen gezocht worden, die de mechanische reiniging ondersteunen en liefst alleen op het tandsteen inwerken, dus absoluut onschadelijk zijn voor de tanden, het slijmvlies en het organisme.

De schrijver meent zoo'n middel gevonden te hebben in „Sulforizinoleat”, een preparaat, dat door *Dr. F. Bräunlich* in 1924 als zoodanig aanbevolen werd.

Sulforizinoleaten zijn slijmerige zeepoplossingen van mengsels der alkalizouten van gesulfureerde produkten van verschillende oxy-vetzuren. De reiniging schijnt buitengewoon te zijn, ten eerste door het zeer groote oplossingsvermogen zoowel van in water oplosbare als ook van de meeste in water onoplosbare stoffen en ten tweede door de enorme emulsiëkracht, waardoor organische afvalprodukten, (slijm, epitheelresten etc.) geëmulsieerd en gedeeltelijk ook colloidaal opgelost worden. Bij de proefpatiënten is *W.* gebleken dat ze bij zorgvuldig onderhoud van den mond met Sulforizinoleat vrij van tandsteen bleven, indien hij den mond vóór den aanvang der proef geheel gereinigd had, ook de tandvleeschzakjes bleven vrij. Was de reiniging niet gebeurd en begon dus de patiënt met aanwezigheid van tandsteen, dan zag hij dit in den loop van den tijd steeds verminderen; een bewijs dus dat Sulforizinoleat het vermogen heeft tandsteen op te lossen of althans brokkelig te maken, zoodat de mechanische wrijving van de borstel voldoende was deze resten te verwijderen.

Onaangename bijverschijnselen als ontkalking, beschadiging van slijmvlies of tanden, pijnlijkheid etc., zijn in geen enkel geval waargenomen. *Willi* ziet in Sulforizinoleat een middel, dat we niet terzijde mogen leggen in den strijd tegen caries en parodontose.

W.